

Sygn. akt II AKa 166/23

Sygn. akt II AKa 166/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Adam Wrzosek

Sędziowie: SA Sławomir Machnio

SO (del.) Agnieszka Brygidyr-Dorosz (spr.)

Protokolant: Wiktoria Siporska

przy udziale prokuratora: Gabrieli Marczyńskiej-Tomala

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2023 r. w Warszawie

sprawy z wniosku Ł. D. (D.)

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora oraz pełnomocnika Skarbu Państwa - Komendanta Stołecznego Policji

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 21 lutego 2023 r. sygn. akt V Ko 440/21

na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk prostuje oczywistą omyłkę pisarską w wyroku Sądu Okręgowego wskazując, iż niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie miało miejsce od 24 października 2020r. do 25 października 2020r.;

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniża zasądzoną w pkt 1 zaskarżonego wyroku kwotę zadośćuczynienia do kwoty 6.000 (sześciu tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, a w pozostałej części wniosek o zadośćuczynienie oddala;

w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Ł. D. kwotę 240,00 złotych (dwustu czterdziestu złotych) tytułem zwrotu uzasadnionych wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika z wyboru;

wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 166/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 21 lutego 2023 r., sygn. akt V Ko 440/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – Komendant Stołeczny Policji, jako organ reprezentujący Skarb Państwa (art. 554 § 2 b pkt 3 kpk)

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	X	zmiana

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego	

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego	

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Apelacja prokuratora: Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, iż kwota 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w okresie od dnia 24 października 2020 roku godz. 15.30 do dnia 25 października 2020 roku godz. 14.05 jest kwotą adekwatną do	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # niezasadny # niezasadny

rozmiaru krzywdy, jakiej doznał wnioskodawca w związku z jego zatrzymaniem, podczas gdy w realiach sprawy nie zachodzą żadne szczególne okoliczności uzasadniające zasądzenie zadośćuczynienie w kwocie wyższej niż 2.500 zł, a także na bezpodstawnym przyjęciu, że „ (...) fakt utrzymywania wobec wnioskodawcy statusu osoby podejrzanej przez okres ponad dwóch lat, praktycznie bez wykonywania wobec niego jakichkolwiek czynności procesowych, czy podejmowania decyzji merytorycznych winienie mieć wpływ na wysokość przyznanego wnioskodawcy zadośćuczynienia, w sytuacji, gdy okoliczność ta mogła być jedynie przedmiotem skargi na przewlekłość postępowania i nie powinna być w związku z tym przedmiotem postępowania w sprawie zadośćuczynienia, a tym samym nie powinna mieć żadnego wpływu na wysokość zasądzzonego.

Apelacja Komendanta Stołecznego Policji, jako organu reprezentującego Skarb Państwa:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu przez Sąd I Instancji, iż zostały spełnione przesłanki do zasądzenia kwoty 8.000 zł z tytułu zadośćuczynienia podczas gdy prawidłowa- to jest znajdująca oparcie w kryteriach art.7 k.p.k. -ocena zgromadzonych dowodów winna prowadzić do wniosku, iż zebrany w sprawie materiał wskazuje, iż nie ma przesłanek do zasądzenia zadośćuczynienia.

	2.Obraza przepisu prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art.552§1i4 k.p.k. w zw. z art.558 k.p.k. w zw. z art.361§1 k.c. poprzez zasądzenie odszkodowania w wysokości 1968 zł jako poniesione koszty wynagrodzenia pełnomocnika za sporządzenie zażalenia na zatrzymanie, gdy wynagrodzenie takie nie pozostaje w bezpośrednim oraz adekwatnym związku przyczynowym w związku z zatrzymaniem.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Na wstępie wskazać należy, że błąd w ustaleniach faktycznych, jako tak zwana względna przyczyna odwoławcza, to błąd w logicznej ocenie zgromadzonych dowodów, polegający na wyprowadzeniu przez sąd orzekający błędnych wniosków. Stąd, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia nie może stanowić polemiki z ustaleniami sądu, a powinien odnosić się do oceny wniosków, które nie odpowiadają wymogom prawidłowego rozumowania. Zatem zarzut z art. 438 pkt 3 kpk nie może się sprowadzać do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się organ a quo w dokonanej przez siebie ocenie. Odnosząc się w pierwszej kolejności do najdalej idącego zarzutu, podniesionego przez pełnomocnika		

Komendanta Stołecznego Policji wskazać należy, że nie można się zgodzić z argumentami skarżącego, że Sąd I instancji oceniając zatrzymanie Ł. D. przez funkcjonariuszy Policji w dniu 24 października 2020 r., błędnie uznał je za niewątpliwie niesłuszne w rozumieniu art. 552§4 k.p.k. Oczywiście zatrzymanie niezasadne i nieprawidłowe samo w sobie nie świadczy o tym, iż było to zatrzymanie niewątpliwie niesłuszne. Pojęcia te znaczeniowo tylko w pewnym zakresie pokrywają się i zachodzi pomiędzy nimi stosunek krzyżowania. Niewątpliwie jednak nie można nie zauważyć, iż prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 25 listopada 2021 r. oceniając zachowanie Policji wobec Ł. D. uznano, iż jego zatrzymanie w dniu 24 października 2020 r. było bezzasadne i nieprawidłowe, jednocześnie było legalne. W dużym stopniu wskazuje to za zasadnością złożonego wniosku w trybie art. 552§4 k.p.k. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia jednoznacznie wypowiedział się co spowodowało, iż zatrzymanie to należało uznać za niewątpliwie niesłuszne. Już w przywołanym wyżej stanowisku Sądu o bezzasadnym i nieprawidłowym zatrzymaniu przez funkcjonariuszy Policji wskazano, iż Ł. D. brał udział w zgromadzeniu zgłoszonym i legalnym i nie zachodziły żadne podstawy uzasadniające zatrzymanie jego osoby, w tym nie istniała obawa jego ucieczki czy też ukrycia się, nie zachodziła obawa zatarcia śladów, nie występowały przesłanki do przeprowadzenia postępowania w trybie przyśpieszonym. Wskazane wyżej okoliczności niewątpliwie

uprawniają do uznania, że takie zatrzymanie obywatela przez organy władzy publicznej ocenić należy jako niewątpliwie niesłuszne. Sąd Odwoławczy podziela takie stanowisko Sądu I instancji, a w wywiedzionym przez pełnomocnika Komendanta Stołecznego Policji środkiem odwoławczym nie znalazł żadnych argumentów, które by skutecznie podważyły tego rodzaju ocenę zatrzymania wnioskodawcy. Okoliczność, iż zatrzymanie odbyło się zgodnie ze standardami prawnymi, a więc dokonane przez uprawnionych funkcjonariuszy policji i na okres dozwolony prawem nie może zmienić prawidłowego stanowiska Sądu I instancji. Podnosząc także zarzut obrazy przepisu art. 7 k.p.k., pełnomocnik Komendanta Stołecznego Policji nie wskazał dowodów, do którego się on odnosił. Tak więc, kontrola zaskarżonego wyroku pod kątem obrazy zasady swobodnej ich oceny jest bezprzedmiotowa. Wobec braku uzasadnionych w tym zakresie zarzutów przyjąć należy, że Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził i prawidłowo ocenił dowody. Stąd też za całkowicie chybiony Sąd Apelacyjny ocenił pierwszy zarzut podnoszony przez pełnomocnika Komendanta Stołecznego Policji.

Odnosząc się w dalszej kolejności do zarzutu podnoszonego przez prokuratora w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wobec Ł. D. zadośćuczynienia w kwocie 8.000 zł, jak też argumentów zawartych w uzasadnieniu apelacji wywiedzionej przez pełnomocnika Komendanta Stołecznego Policji w zakresie braku podstaw do zasądzenia na rzecz Ł. D. zadośćuczynienia w kwocie 8.000 zł, podkreślić należy, że kodeks

postępowania karnego nie definiuje pojęcia „zadośćuczynienia”, w związku z czym miarodajne w tym względzie są przepisy prawa cywilnego materialnego, tj. art. 445§1 k.c., zgodnie z którym „zadośćuczynienie” winno stanowić „odpowiednią sumę” za doznaną krzywdę. Chodzi zatem o wartość spełniającą funkcję kompensacyjną, która jednakże nie może być sposobem uzyskania nadmiernych korzyści finansowych, stąd też określana jest indywidualnie w oparciu o rodzaj, czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych i ich natężenie (w tym konieczność poddania się rygorom związanym ze stosowaniem tego środka) oraz stopień dolegliwości z jakim wiązało się tymczasowe aresztowanie, tj. przykrości natury moralnej, w tym utraty dobrego imienia, ostracyzm środowiskowy, nieprzychylnie reakcje po zwolnieniu z aresztu, stan zdrowia wnioskodawcy w czasie wykonywania środka zapobiegawczego i po zwolnieniu z aresztu (vide: Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 9.04.2008r., II AKa 46/08). Należy przy tym mieć na uwadze, że „wysokość zadośćuczynienia” wyznaczają dwie granice. Z jednej strony musi ono przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną, z drugiej zaś powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej. Zasada umiarkowanego rozmiaru zadośćuczynienia łączy się z wysokością stopy życiowej społeczeństwa, gdyż zarówno ocena, czy jest ono realne, czy nadmierne, pozostawać musi w związku z poziomem życia" (tak m.in. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 7.02.2008r., sygn. akt II

AKa 22/08, KZS 2008/7-8/105). Z kolei „poziom życia” to aktualne warunki i przeciętna stopa życiowa społeczeństwa, która to przesłanka (przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa) ma charakter uzupełniający tak, by ograniczyć wysokość zadośćuczynienia i by jego przyznanie nie prowadziło do wzbogacenia osoby uprawnionej. Ustalenie sumy powinno być zatem dokonane w ramach rozsądnych granic właśnie odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu jednakże i tego, że wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2.10.2019r., sygn. akt II AKa 408/19, OSA 2019/10/3-10). Zmiana w postępowaniu odwoławczym wysokości przyznanego zadośćuczynienia z uwagi na wpisany w pojęcie odpowiedniości element uznania sędziowskiego winna nastąpić wtedy, kiedy zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza zasady ustalenia zadośćuczynienia, czyli w przypadku gdy uwzględniono niewłaściwie lub też nie uwzględniono właściwych elementów mających istotne znaczenie dla określenia jego wysokości. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, że chodzić może wyłącznie o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikającą z faktu pozbawienia wolności. Nie mają w tym zakresie znaczenia nawet najbardziej negatywne przeżycia związane z oskarżeniem, toczącym się procesem, czy zagrożeniem surową karą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 17.10.2007r., sygn. akt WA 43/07, OSNwSK 2007/1/2246). Nie

jest zatem możliwe uwzględnienie roszczenia w zakresie negatywnych doznań związanych z samym faktem postawienia zarzutów i prowadzenia długotrwałego postępowania karnego. Skoro zatem zadośćuczynienie musi przedstawić odczuwalną wartość ekonomiczną, a jednocześnie nie może być wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, pozostając wartością utrzymaną w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, to uwzględniając powyższe okoliczności uznano, iż przyjęta w zaskarżonym wyroku kwota 8.000 zł przekracza zauważalnie pojęcie „odpowiedniości”. Kwota 8.000 zł za niezasadne zatrzymanie od 24.10.2020 r. godz. 15.30 do 25.10.2020 r. godz. 14.05 jawi się jako znacznie wykraczająca poza konieczną wysokość rekompensaty majątkowej. Kwestia cierpienia i krzywdy jest oczywiście indywidualna dla każdego człowieka i jest brana pod uwagę w każdej sprawie indywidualnie, ale orzeczenie zasądzające takie zadośćuczynienie nie powinno w sposób rażący odbiegać o tego typu spraw, zwłaszcza gdy nie ma szczególnych ku temu okoliczności. Uznając zatem za słuszny podniesiony przez prokuratora zarzut dotyczący uwzględnienia przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia przez Sąd I instancji okoliczności związanych z czasem trwania wobec wnioskodawcy postępowania przygotowawczego co rzutowało na nieadekwatności zasądzonego zadośćuczynienia, Sąd Odwoławczy zmienił w tym zakresie zaskarżony wyrok i obniżył wysokość przyznanego zadośćuczynienia do kwoty 6.000 zł uznając, iż

jest to suma odpowiednia co do czasookresu zatrzymania, okoliczności tego zatrzymania, krzywd i cierpień odniesionych w czasie zatrzymania, a także skutków wywołanych przez to zatrzymanie, oddalając dalej idące żądania.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego ukształtowanie wysokości zadośćuczynienia na poziomie ostatecznie zasądzonej kwoty 6000 złotych, spełnia wszystkie opisane wyżej cele zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie, w tym przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość dla pokrzywdzonego.

Odnośnie podniesionego przez pełnomocnika Komendanta Stołecznego Policji zarzutu w zakresie zasadności przyznania odszkodowania zauważyć należy, że zaskarżonym wyrokiem zasądzono na rzecz Ł. D. kwotę 1968 zł z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty włącznie. W tej kwestii nie jest skuteczny zarzut pełnomocnika Komendanta Stołecznego Policji z pkt 2, gdyż nie podważono prawidłowości oceny zeznań wnioskodawcy odnośnie poniesionych przez niego wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika na etapie czynności związanych z zatrzymaniem, a więc pozostaje ona pod ochroną art. 7 kp.k. Dla uwzględnienia roszczenia o zasądzenie odszkodowania konieczne jest, aby szkoda, która powstała w mieniu osoby uprawnionej, miała swoje bezpośrednie źródło w niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniu. Słusznie zatem przyjął Sąd I instancji, że pomiędzy pozbawieniem wolności Ł. D. a koniecznością poniesienia przez niego kosztów pomocy prawnej

udzielonej przez adwokata P. L. zachodzi związek przyczynowy. Na dowód tego przedstawił również stosowne rachunki. Tym samym nie jest trafny zarzut podnoszony przez pełnomocnika Komendanta Stołecznego Policji obrazy przepisu prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art., 552§1i 4 k.p.k. w zw. z art.558 k.p.k. w zw. z art.361§1 k.c. Podkreślić należy, że sam fakt, że apelujący nie akceptuje oceny materiału dowodowego i poczynionych w jej wyniku ustaleń faktycznych, a w środku odwoławczym prezentuje własne oceny i krytykę ocen dokonanych przez Sąd I instancji, nie upoważnia do automatycznego uznania, że zaskarżone orzeczenie jest wadliwe.

Wniosek

Wniosek prokuratora:

o zmianę zaskarżonego wyroku i obniżenie wysokości zadośćuczynienia do kwoty 2500 złotych.

Wniosek reprezentanta Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji:

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie wniosku co do zasądzonej kwoty 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz co do kwoty 1968 zł tytułem odszkodowania ewentualnie zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez obniżenie kwoty przyznanego zadośćuczynienia.

zasadny

X częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

X częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wniosek pełnomocnika Komendanta Stołecznego Policji o oddalenie w całości wniosku Ł. D. o zadośćuczynienie oraz odszkodowanie okazał się niezasadny. W związku z faktem, że pełnomocnik Komendanta Stołecznego Policji złożył także wniosek alternatywny o obniżenie kwoty przyznanego zadośćuczynienia, ostatecznie wnioski obu apelacji co do obniżenia wysokości zasądzonego zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie co do istoty zasadne, przy czym wnioskowana przez prokuratora kwota 2.500 zł nie uwzględnia w dostatecznym stopniu funkcji kompensacyjnej powodując, że obniżenie wysokości do wnioskowanej przez skarżącego kwot powodowałoby, że zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie Ł. D. miałoby stosunkowo symboliczny charakter. Pełnomocnik Komendanta Stołecznego Policji składając wniosek o obniżenie kwoty przyznanego zadośćuczynienia nie wskazał stosownej kwoty.	

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	

ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Nie dotyczy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Nie dotyczy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
W pkt II zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżono zasądzoną w pkt 1 zaskarżonego wyroku kwotę zadośćuczynienia do kwoty 6000 (sześciu tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, a w pozostałej części wniosek o zadośćuczynienie oddalono. W pkt II w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymano w mocy.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Powody zmiany zaskarżonego wyroku wskazano w części 3 niniejszego uzasadnienia przy uwzględnieniu zarzutów obu apelacji.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
	<table border="1"> <tr> <td>Nie dotyczy</td> <td># art. 439 k.p.k.</td> </tr> </table>	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.		

Zwiężle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Sąd odwoławczy, uwzględniając zawarty w apelacji prokuratora wniosek o sprostowanie wyroku	

	Sądu I instancji, w pkt I na zasadzie art.105§1i2 k.p.k. sprostował oczywistą omyłkę pisarską w wyroku Sądu Okręgowego wskazując, iż niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie miało miejsce od 24 października 2020 r. do 25 października 2020 r.
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV. V.	Sąd zasądził do Skarbu Państwa na rzecz Ł. D. kwotę 240 zł tytułem zwrotu uzasadnionych wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika z wyboru. Wydatkami poniesionymi w postępowaniu obciążono nimi Skarb Państwa. Podstawą decyzji o obciążeniu Skarbu Państwa wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym był przepis art. 554 § 4 k.p.k.

PODPIS
Adam Wrzosek Sławomir Machnio Agnieszka Brygidyr-Dorosz

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 21 lutego

	2023 roku, sygn. akt V Ko 440/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść wnioskodawcy # na niekorzyść	# w całości		
# w części, w jakiej oddalono wniosek	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Komendant Stołeczny Policji, jako organ reprezentujący Skarb Państwa

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 21 lutego 2023 roku, sygn. akt V Ko 440/21	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść wnioskodawcy # na niekorzyść	# w całości	
# w części, w jakiej oddalono wniosek	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana